

סח:

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עין משפט
ג' מצוה

1 א מ"י פ"ב מלכות
 ג' א מ"י פ"ב מלכות
 ח ב מ"י פ"ב מלכות
 מנשה הקדושת ה'
 1:
 ג ב מ"י פ"ב מלכות
 מעשר ע"ב הלכ' ע'
 ופ"ג מלכות ירושלים
 הלכ' ו':
 י ד מ"י פ"ב מלכות
 מלכות אשכנז ה'
 סג ללוח ק"ו טושיע י"ד
 ס"ד י"ג טושיע כ':
 י"א ו' פ"ב מ"י פ"ב
 ש"ס הלכ' י' ונל"מ
 ותפלת שמואל טושיע
 ט"ס ט"ד:

רבינו נשום

וח"א מנע טרפה
 שטוטה. כלומר שברי
 שחט את אמו וטרפה
 שטוטה אין שטוטה אלא
 במוקדשין: פרסה החזיר
 אכול. כלומר הוציא עובר
 פרסה החזיר אכול:
 פרסה החזיר אכול.
 כלומר הוציא שתי פרסות
 החזיר אכול דכתיב כל
 מלכות אשכנז ונל"מ
 החיה אשר תאכלו ונל"מ
 כל הפרסות פרסה ונל"מ
 לרבות אכילה לפרסות
 דכתב וישועת טעם שתי
 פרסות ונל"מ אוחה תאכלו.
 והא חז"ל קראי אק נסוב
 לה כלומר פרסה ופרסות.
 וחד תחתך וחד לקולט
 כמ"י פרסה כלומר דאם
 קולט כמ"י פרסה שאין
 לו אלא פרסה שאינה
 שדוקה אכול לקולט כמ"י
 פרסה לא אפרקן לענין
 הוציא ונל"מ אלא להחזיר
 כמ"י ונל"מ הכל היו
 ככלל ובשר בשדה טרפה
 לא תאכלו דכתיב ויצא
 בשר חזק למחציתו אסור
 כשפוט לך כו': בשעריך
 הוא דלא תוכל כלומר
 בגבולין אי אהא יכול
 לאכול אכל היו בירושלים
 ביתא וחזרו מותרין. ונל"מ
 אפר יש לידה לאכילין.
 כלומר לידה איכילין לידה
 חסובה ואבר היוצא אסור
 ונל"מ יוחנן אפר אין לידה
 לאכילין ולא חסובה יוצא
 לפיכך אבר עצמו מותר
 מאי בינייהו למימר מיעוט
 אבר כלומר מה בין האי
 לישראל דאמרין לעיל רב
 אסור אבר עצמו אסור
 ולהאי לישראל דאמרין יש
 לידה לאכילין איכא בינייהו
 למימר מיעוט אבר שלא
 יצא אלא רוב אבר ופיעוט
 נשתייר בפנים לרף לישראל
 דאמרת אבר עצמו אסור
 מאי יצא אסור ושפנים
 מותר לרף לישראל דאמרת
 יש לידה לאכילין כיון
 יצא רובו ככולו ואפילו
 מיעוט שפנים אסור.
 לרבי האומר אין לידה
 לאכילין. כלומר לא חסובה
 יוצא והוציא עובר את
 ידו והחזיר. כלומר ע"י
 שהשלימו לרובו דעובר:
 ת"ש דהגן

ואליבא דר' שמעון. אכל לרבנן דשרו גמל זמעי פרה אפילו
 בשולל לא לרף קרל להמירו בשמיטת אמו דלא גרע
 בפנים ממחון דשרי ולתי: קע ואלבא דר"ש ולרבנן אלטרין לזוס
 דרשה אחרימי וליכא למימר דאלטרין לאסור דמות יונה כדלמך לקמ"ט
 בעינן פרסות וליכא דהא לר"ש אע"ג
 דלא מייחר ליה קרל להי משמע
 לקמן דלוקר נמי דמות יונה דפרין
 דמות יונה תמרי פי' מכל דבהמה
 ומני בעינן פרסות וליכא ויכר פרין
 קלוט זמעי פרה ליתקר ומני פרסה
 בהמה תכלנו וכן קושיא ליתא אלא
 לר"ש לרבנן לא גרע בפנים ממחון
 דשרי דפרסות אלא דמות יונה
 לר"ש אע"ג דליכא קרל ממילא מיתקר
 כיון דליכא לא פרסה ולא פרסות
 אע"ג דפרסה ופרסות אלטרין חד
 למקוס חתך וחד לקלוט ה"ה לרבנן
 לא לרף קרל לאסור דמות יונה אלא
 לזוס דרשה אלטרין ומ"מ הן כרייתא
 דפרסה החזיר אכול לא אחיא אלא
 כר"ש: **אמר ר'** יוחנן הבה היו בב"ש
 ובשר בשדה ב'י. מימה דלר' יוחנן
 מקשה ליה כרייתא דהחזיר פרסה
 דמרי קרלי קטיב וע"כ מוקמינן חד
 למקוס [מתן] וחד לאכר ונל"מ יוחנן
 נפקא ליה מקרל אחרינא וי"ל דפרין
 ליה שפיר טפי מאדן כרייתא:
הכל היו בב"ש ובשר בשדה ב'י.
 דלוקר כל מה שיוצא מן
 למחיה כטרפה דאין לה הימר כדלמך
 כמחון ולמאי דמסקי הא כל מילי כיון
 דהדור שרי מיתוקמה הא דקרי ליה
 טרפה מלמלא אחרימי: **יבול** אף
 זה בן ת"ש ב'י. ונל"מ וקרל דחטאת
 דכמי פיעמה האי שלא יתה מוך
 למחיה הא יתה נת שריפה היא
 לר"ש למיך דכשר בשדה נפקא ב'י
 דשרי דהוקט בקרל דלא מוכל לאכול
 בשעריך כדכרש' ונכ"ק דמכות (דף ו').
 ונדכותין זו מודה ושלמים ונדכות זה
 נכור כקדן ולאקן זה חטאת ואשם
 מצחיצתין וחזרו מותרין. ונל"מ
 הכי קאמר בשעריך הוא דלא מיכול
 אלא יביאם לירושלים לאכולן שלא
 נכנסו מעולם אבל לא מיירי מדי באותן
 שנתנו ויצאו וי"ל דכלא הן הלקוין
 (מ"ט מ"ט): משמע כדריא דלחיי נכנסו
 ויצאו דליף תמס דאין לוקין עליהם עד
 שיראו פני הכית: **הוציא** ידו והתבה
 וחזרו והוציא והתבה עד שהש"ש יג' יב' ו
 טהו. ונל"מ מנתי' היא כפרת המפלת
 (זהו כח). יאל מחמת או מקורס עד
 שיאל רובו וי"ל דודאי אשה טמאה לידה
 כרוב ולדה אבל לא שמעינן מהתם
 דמיעוט שפנים הכי הוא כילוד:
 ומנעי

הבשר מנע נבלה דברי רבי מאיר וחכמים
 אומרים מנע טרפה שחוטת קתני מיהא
 רישא הוציא עובר את ידו והחזירה ואחר
 כך שחט את אמו מותר באכילה מאי לאו
 אאבר לא אעובר אי אעובר אימא סיפא
 שחט את אמו ואחר כך החזירה אסור
 באכילה ואי עובר אמאי אסור כדאמר רב
 נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא למקום
 התך כבא נמי לא נצרכה אלא למקום
 התך איני והא כי אחא אבימי מבי חזאי
 אתא ואייתי מתניתא בדיה פרסה החזיר
 אכול פרסות החזיר אכול מאי לאו החזיר
 פרסה אכול פרסה לא החזיר פרסה אכול
 עובר אי עובר מאי איריא החזיר אפילו לא
 החזיר נמו אמר רב נחמן בר יצחק ילא
 נצרכה אלא למקום התך והא תרי קראי
 קא נסיב לה מאי לאו חד לאבר וחד
 למקום התך לא חד למקום התך וחד
 לקלוט במעי פרה ואליבא דרבי שמעון
 דאמר רבי שמעון קלוט בן פרה אסור ה"מ
 היבא דיצא לאויר העולם אבל במעי אמו
 שרי עולא אמר רבי יוחנן ואבר עצמו מותר
 אמר ליה רב יהודה לעילא והא רב ושמואל
 דאמרי תרוייהו אבר עצמו אסור אמר ליה
 ימאן יהיב לן מעפרא דרב ושמואל ומלינן
 עיינין אלא הכי אמר רבי יוחנן הכל היו
 כשפרט לך הכתוב גבי חטאת שיצתה
 חוץ למחיצתה וחזרה אסור חטאת הוא
 דפרט רחמנא בה אבל כל מילי כיון דהדר
 שרי מיתובי בשר בשדה טרפה לא תאכלו
 מה תלמוד לומר לפי שמצינו במעשר שני
 ובכורים שאף על פי שיצאו חוץ למחיצתן
 וחזרו מותרין יכול אף זה כן תלמוד לומר
 טרפה מאי תלמודא אמר רבה כטרפה
 מה טרפה כיון שנטרפה שוב אין לה היתר
 א אף בשר כיון שיצא חוץ למחיצתו שוב
 אין לו היתר תיובתא דעולא תיובתא אמר
 מר לפי שמצינו במעשר שני ובכורים
 היכן מצינו דכתיב ילא תוכל לאכול
 בשעריך מעשר דגנך וגו' בשעריך הוא
 דלא תיכול: אבל יצא חוץ למחיצתו וחזרו
 מותרין במערבא מתנו הכי רב אמר יש
 לידה לאברים ורבי יוחנן אמר אין לידה
 לאברים מאי בינייהו איכא בינייהו למימר
 מיעוט אבר שבפנים איכעיא להו לדברי
 האומר אין לידה לאברים הוציא העובר
 זה

לידה לאברים. אבר שיאל הכי האבר כילוד דמו לא מהניא ליה חזרה: אין לידה. ומהניא ליה חזרה: מאי בינייהו. בין לישראל דמיעוט
 ללישנא קמא: למימר מיעוט אבר. אם יאל רובו ושאר מיעוט ללישנא נטרף דנקט לשון לידה היו ילוד ומיתקר כוליה ולישנא קמא
 לא נאכר אלא היולא: לדברי האומר אין לידה לאברים הולא ידו והחזירה וחזר והולא ידו. האמרת והחזירה וחזר והולא שדרמו והחזירה עד
 שהשלים לרובו של עובר מי היו כילוד דהא נפקא רוביה או דלמא כיון דאין לידה לאברים היא חזרה דידיה חזרה וכי נפיק אידך
 כנר דהר ליה קמא אבר כאן יצאת רוב דאי תנאן דלמך יש לידה לא מהניא ליה חזרה: ואם פיעמי לומר כיון דהדר דהר הולא
 ומתנה כו' או דלמא רובא ככא אחת בעינן תא שמע
 זה

מסורת הש"ס

16) לקמן ע"ג. 17) לקמן ע"ג. 18) לקמן ע"ג.
 19) לקמן ע"ג. 20) לקמן ע"ג. 21) לקמן ע"ג.
 22) לקמן ע"ג. 23) לקמן ע"ג. 24) לקמן ע"ג.
 25) לקמן ע"ג. 26) לקמן ע"ג. 27) לקמן ע"ג.
 28) לקמן ע"ג. 29) לקמן ע"ג. 30) לקמן ע"ג.

תורה אור השלם

1. ואנשי קדש החזיר לי
 ובשר בשדה טרפה לא
 תאכלו לכלכל תשלכון
 אתו: שמוח ככל
 2. לא תוכל לאכול
 בשעריך מעשר דגנך
 וחזיריך וצפרדכיך ובערת
 כפרך וצאנך וכל נודדך
 אשר תרד ונדבתך
 וחרושתך ודך:
 דברים י"ב

גליון הש"ס

נ"ב אפי' רב נחמן בר
 רבי לא שיעבד אלא
 למקום חתך. עינין דף
 י"ג ע"א:

הגהות מהר"ב
 רנשבורג

א] נ"ב אף כשר כיון שלא
 חזק. י"ב ע"י ומחיס פ"ב
 צ"ח ח"ט ד"ה כיון ונל"מ
 ונל"מ ד"ה ח"ט ד"ה
 י"ב ע"י ונל"מ ד"ה ח"ט
 ד"ה י"ב ע"י:

ביסוף הש"ס

הבשר מנע נבלה. כשר
 העובר מנע אבר מן המי
 שהיא מטמא כנבלה.
 כשעור והזעם וקבט: א
 נמי אם מלא עובר מת
 נבלה נמורה היו העובר
 מחלף אלא טהורה שחיטת
 אמו לקמן ע"ג.